

www.ptokpasidis.gr

Τοκιδασίδης Παναγιώτης
Προπονητής Ποδοσφαίρου
UEFA A'

ΑΛΛΗΛΩ ρικο ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ και ΜΥΘΟΙ

Χαλκίδα, 2019

(Αφιερωμένο σε όσους συνεχίζουν να παίζουν στην αλάνα)

Δεκαετία του '80 !!! Τότε πηγαίναμε σχολείο και το Σάββατο.

Το χτύπημα του κουδουνιού που σήμαινε το τέλος από τις πρωινές σχολικές υποχρεώσεις, ήταν με διαφορά η καλύτερη στιγμή της ημέρας.

Γρήγορα, τρέχοντας στο σπίτι, – καμιά φορά και πολύ αργότερα για να μην προλάβει να νυχτώσει – πέταγμα της τσάντας στο δωμάτιο, φαγητό στο πόδι και «βουρ» για ποδόσφαιρο στην αλάνα της γειτονιάς.

‘Βρε πότε θα διαβάσεις τα μαθήματά σου;’ ρωτούσε η μαμά.

‘Μετά βρε μαμά, δεν θα αργήσω, θα νυχτώσει, δεν θα προλάβω να παίξω’ της απαντούσα. Ο χώρος μας; Το γνωστό μας ‘γηπεδάκι’, η έδρα μας, ένας χωμάτινος χώρος που σπάνια περνούσαν αυτοκίνητα. Και μετά, ‘ο κάβος’, στην Καναπίτσα, μια βραχώδες περιοχή στη μύτη του λιμανιού με δασάκι και παγκάκια, κούνιες, τραμπάλα, μονόζυγο, γύρω-γύρω όλοι και ένα σωρό εμπόδια που έπρεπε να ‘ντριπλάρεις’ και αυτά.

Η εφηβεία μας βρίσκει να παίζουμε ποδόσφαιρο στις πλάκες της εκκλησίας του Αγ. Ταξιάρχη όπου το κόρνερ το χτυπούσαμε μόνο από το ένα τέρμα και δοκάρια είχαμε από την μία πλευρά τις νεραντζιές και από την άλλη ότι βρίσκαμε (κάδο απορριμμάτων, τούβλο, πέτρα, μπουφάν...).

Τις Κυριακές ξεκινούσαμε από πολύ πρωί και κάποιες φορές είχαμε και φιλικά με άλλες γειτονιές.

Δεν το συζητάμε για ‘κινητό’ τηλέφωνο, γιατί δεν υπήρχαν ούτε σχεδόν σταθερά τότε.

Δεν χρειαζόταν τέτοιου είδους επικοινωνία γιατί πηγαίναμε να συναντήσουμε τους φίλους μας στην αλάνα της γειτονιάς και ξέραμε ότι όλο και κάποιος θα είναι εκεί διότι το ραντεβού είχε ορισθεί από την χθεσινή ημέρα.

‘Καληνύχτα, τα λέμε αύριο’ και κανείς δεν τολμούσε ν’ αθετήσει την υπόσχεσή του.

Όταν λοιπόν συναντιόμασταν, στήναμε τα τέρματα, χωριζόμασταν σε 2 ομάδες, βάζαμε τους κανόνες και το παιχνίδι ξεκινούσε.

www.ptokpasidis.gr

1

ΤΟ ΓΗΠΕΔΟ

Χωμάτινο (20Χ30μ.) ή πέτρινο (20χ50μ.) ή στην πλατεία (γωνιακό-απροσδιόριστο μέγεθος).

Το γεγονός ότι θα παίζαμε ποδόσφαιρο δεν σήμαινε απαραίτητα ότι θα είχαμε και μπάλα ποδοσφαίρου.

Ποιος δεν έχει παίξει με πατημένο κουτάκι από αναψυκτικό;

Όχι, όμως, πατημένο όπως να 'ναι.

Υπήρχε συγκεκριμένη τεχνική, ώστε το κουτάκι να είναι κατάλληλο για ποδόσφαιρο.

Έπρεπε να έχει πατηθεί εντελώς κάθετα και να μην είναι στραβό, ώστε να μπορεί να τσουλάει και να αντέχει.

Κάποιες φορές και ειδικά τα καλοκαίρια όλο και κάποιο μπαλάκι του τένις ή κάποια μπάλα του βόλεϊ θα είχε ξεμείνει από την οικογένεια κάποιου από την παραλία, με αποτέλεσμα να αναβαθμίζεται αισθητά το παιχνίδι μας.

Σαν εναλλακτική υπήρχαν και κάποιες μεγάλες μπάλες που πουλούσαν τα περίπτερα της γειτονιάς και είχαν πάνω τα σήματα μεγάλων ομάδων, γνωστές και ως “αερόμπαλες”, αφού από τη στιγμή που σούταρες, ο αέρας ήταν εκείνος που αποφάσιζε την κατάληξή του σουτ. Υπήρχαν και εκείνες οι ευλογημένες μέρες που η παρέα είχε στη διάθεση της κάποια κανονική, ποδοσφαιρική μπάλα.

Μία ‘SELECT’, μια ‘Mitre’, και κάποτε μια δική μου Adidas TANGO που την πρώτη μέρα που παίξαμε με αυτήν – μια βροχερή μέρα – βρέθηκε στα κεραμίδια της εκκλησίας και ο Γιώργος, ο λεγόμενος ‘Τσάκαλος’ – ντυμένος στα άσπρα γιατί έπρεπε να πάει σε κάτι γενέθλια μετά – είχε την φαινή ιδέα να ανέβει να την κατεβάσει.

Τα κατάφερε βέβαια..... αλλά αυτόν τελικά..... τον κατέβασε η πυροσβεστική.

Όμως, δεν ήταν πλέον άσπρα τα ρούχα του αλλά.....κόκκινα από τα βρεγμένα κεραμίδια.

Ακόμη τον κυνηγάει.... η μάνα του.

Στα παιχνίδια μας, η αδρεναλίνη χτυπούσε κόκκινο (όχι σαν τα ρούχα του Γιώργου) υπήρχε ένταση και πάθος που θα ζήλευε και ένας τελικός Champions League.

Να παίζεις ποδόσφαιρο με μπάλα της οποίας έχουν φύγει οι ραφές και περισσεύει η σκασμένη σαμπρέλα, αξία ανεκτίμητη.

www.ptokpasidis.gr

3

Ο κάτοχος της μπάλας

Ο φίλος μας, που διέθετε την μπάλα ήταν για την παρέα μας ό,τι ο Πλατινί για την UEFA.

Μπορούσε σχεδόν να ορίσει τους κανόνες του παιχνιδιού από την αρχή και όχι μόνο δεν έβρισκε αντιδράσεις από τους υπόλοιπους, αντιθέτως μάλιστα τον είχαμε στα όπα-όπα.

Αυτός όριζε την ώρα που θα ξεκινήσει, αλλά και θα τελειώσει το παιχνίδι και όλοι μαζευόμασταν και το 'διαλύαμε' με βάση το πρόγραμμά του.

Αν μάλιστα τον έφερνε ο πατέρας του, καλοπιάναμε και εκείνον, προκειμένου να αφήσει τον φίλο μας να κάτσει περισσότερο.

Δεν ήταν λίγες οι φορές που παρακαλούσαμε τον πατέρα να μας αφήσει την μπάλα με υποσχέσεις ότι θα την προσέχαμε σαν τα μάτια μας και θα του την επιστρέφαμε σώα την επομένη.

Τα προνόμια του κατόχου της μπάλας πολλές φορές επεκτείνονταν στο να μπορεί να διαλέξει τους συμπαίκτες του, ακόμα και αν δεν του είχαμε κάνει ποτέ ξανά αυτή τη χάρη, αφού στην πραγματικότητα ήταν τελείως 'άμπαλος'.

4

Ο ορισμός του τέρματος

Στους χώρους που παίζαμε μικροί είναι προφανές ότι δεν υπήρχαν τέρματα.

Επομένως, πριν από κάθε αγώνα ορίζαμε νοητά το τέρμα.

Τα κάθετα δοκάρια μπορούσαν να οριστούν με διάφορους τρόπους.

Με δέντρα, με σχολικές τσάντες, με πέτρες, από την κολώνα της μπασκέτας, με ό,τι μπορείς να φανταστείς. Για να ναι ίσα τα τέρματα μετρούσαμε τα λεγόμενα βηματάκια, ενώ ήταν άπειρες οι φορές πριν από κάποιο, πέναλτι, κόρνερ ή φάουλ που ο εκάστοτε τερματοφύλακας αναπροσάρμοζε τις διαστάσεις του τέρματός του.

Η μαγεία, όμως, είχε να κάνει με τον ορισμό του οριζόντιου δοκαριού.

Τις περισσότερες φορές το οριζόντιο δοκάρι ήταν μέχρι εκεί που έφτανε να πηδήξει ο τερματοφύλακας.

Όταν, λοιπόν, ο τερματοφύλακας 'έτρωγε' κάποιο γκολ με σουτ που πήγαινε ψηλά, ξεκινούσε καβγάς για το πού βρισκόταν το οριζόντιο δοκάρι, συνοδευόμενος από ταυτόχρονα πηδηματάκια με τεντωμένα χέρια από όλους μας για να δείξουμε ότι δεν φτάναμε το σημείο από το οποίο πέρασε η μπάλα.

5

Πώς χωριζόμασταν σε ομάδες

Δυο παιδιά, συνήθως οι καλύτεροι παίκτες ή ο κάτοχος της μπάλας, στεκόντουσαν ο ένας απέναντι στον άλλο και έκαναν 'βηματάκια' για να δουν ποιος θα διαλέξει πρώτος παίκτη.

Θυμάστε τι ήταν τα βηματάκια; Στεκόντουσαν τα δύο παιδιά, το ένα απέναντι στο άλλο σε εύλογη απόσταση και έλεγαν εναλλάξ ονόματα ποδοσφαιρικών ομάδων ή παικτών. Για κάθε συλλαβή της λέξης που έλεγαν έκαναν και ένα βήμα προς τον "αντίπαλο". Όποιος πατούσε πρώτος τον αντίπαλό του, είχε το bonus να διαλέξει πρώτος παίκτη. Κι αν νομίζεις πώς τα 'βηματάκια' ήταν κάτι τυχαίο, είσαι γελασμένος. Υπήρχε τακτική, αφού χρησιμοποιούσαμε και πλαγιαστά 'βηματάκια' προκειμένου να μείνουμε μακριά από τον αντίπαλο, αν θεωρούσαμε πως θα μας πατούσε πρώτος.

Αφού έβγαινε ο νικητής της παραπάνω διαδικασίας, συνήθως επέλεγε τον καλύτερο παίκτη ή αυτόν που ξέραμε πως θα κάτσει τερματοφύλακας σε όλο τον αγώνα χωρίς να γκρινιάζει και χωρίς να ζητήσει να παίξει καθόλου μέσα.

Όσον αφορά τον τερματοφύλακα, αν δεν υπήρχε κάποιος που θα καθόταν με την θέλησή του -πράγμα σπάνιο- τότε μπαίναμε όλοι τέρμα μέχρι να φάμε ένα γκολ.

Επειδή, κάποιιοι το έτρωγαν επίτηδες για να ξαναμπούν γρήγορα μέσα, βάζαμε άλλους κανόνες όπως 'φάμε-βάλουμε δύο' ή χρονομετρούσαμε τη θητεία του καθενός στο τέρμα.

Αν ο αριθμός των παιδιών ήταν μονός, η ομάδα με το πιο αδύναμο 'ρόστερ' έπαιρνε τον παίκτη παραπάνω.

www.ptokpasidis.gr

6

Όταν χάναμε την μπάλα

Τι να πει και ο καημένος ο φίλος μας ο Γιώργος που σας ανέφερα πριν.

Πόσες φόρμες και πόσα σορτσάκια έχουν σκιστεί στην προσπάθεια μας να φτάσουμε με τα πόδια την μπάλα που είχε καρφωθεί κάτω από κάποιο αυτοκίνητο ή είχε μπει σε κάποιο χώρο που έπρεπε να πηδήξουμε ένα συρματοπλεγμα;

Πόσες κλωτσιές έχουμε ρίξει ομαδικά στους κορμούς δέντρων για να πέσει η μπάλα που είχε σφηνώσει σε κάποιο κλαδί;

Επίσης, άπειρες ήταν οι φορές που η μπάλα πήγε στην θάλασσα και πέφταμε με τα ρούχα για να την πιάσουμε και πόσες φορές πετάγαμε πέτρες για να επιστρέψει ή παρακαλάγαμε κάποιον ψαρά. να μας την φέρει πίσω, πόσες φορές πήγαινε σε συγκεκριμένο μπαλκόνι και εμείς παρακαλάγαμε τον ιδιοκτήτη να μας την πετάξει και υποσχόμασταν για χιλιοστή φορά πως η συγκεκριμένη ήταν η τελευταία που συνέβαινε κάτι τέτοιο;

7

Το λεξικό του ποδοσφαίρου

Υπήρχαν μια σειρά από φράσεις και λέξεις που λέγαμε όσοι παίζαμε μπάλα που δεν καταλάβαινε κανείς πλην των συμμετεχόντων.

Φυσικό εμπόδιο: Την συγκεκριμένη φράση την αναφέραμε όταν παίζαμε ποδόσφαιρο σε κάποια πλατεία και η μπάλα έπεφτε σε κάποιον διερχόμενο. Λέγοντας “φυσικό εμπόδιο” εννοούσαμε πως το παιχνίδι συνεχίζεται κανονικά, αφού το να συμβεί κάτι τέτοιο ήταν αναμενόμενο.

Περίπτερο/καφενείο: Έτσι αποκαλούσαμε τον παίκτη που ελλείπει offside άραζε στην άμυνα του αντιπάλου και δεν το κουνούσε αν δεν ερχόταν η μπάλα στα πόδια του.

Προφανώς, το ‘καφενείο’ δεν γυρνούσε ποτέ στην άμυνα.

Μπακότερμα: ‘Μπακότερμα’ είχαμε συνήθως όταν η μια ομάδα είχε ολιγαριθμία ή στο τέρμα καθόταν κάποιος πολύ καλός παίκτης ή κάποιος που βαριόταν να κάτσει τέρμα. Επομένως όταν η ομάδα του ήταν στην επίθεση έβγαινε και αυτός μπροστά, διατηρώντας ταυτόχρονα την ιδιότητα του τερματοφύλακα.

Γκελάκια: Με αυτή τη λέξη εννοούσαμε τα χτυπήματα που μπορούσε να κάνει κάποιος με την μπάλα χωρίς να πέσει εκείνη στο έδαφος. Δεν ήταν λίγες οι φορές που κάναμε διαγωνισμό για το ποιος έκανε τα περισσότερα.

Καραβολίδα: Το πάρα πολύ δυνατό σουτ. Υπήρχε μάλιστα ο άγραφος κανόνας σύμφωνα με τον οποίο απαγορεύονταν οι ‘καραβολίδες’ από κοντά, κυρίως μετά από απαίτηση του άτυχου που τον έβαζαν πάντα τέρμα. Παραβίαση του συγκεκριμένου κανόνα ήταν λόγος για καβγά.

Ξερόμυτο: Το πολύ δυνατό σουτ που γινόταν με την μύτη του παπουτσιού.

Μπεκάτσα/ Τσαρούχι/ Στα περιστέρια: Το πολύ άστοχο σουτ που δεν έβρισκε στόχο και θεωρητικά πήγαινε στα πουλιά.

8 Οι κανόνες

Το γεγονός ότι παίζαμε ποδόσφαιρο, δεν σημαίνει πως οι κανόνες ήταν δεδομένοι.

Προφανώς δεν υπήρχε offside, και παίζαμε με 'τους παλιούς κανόνες'. Σύμφωνα με τους παλιούς κανόνες, μπορούσαμε να γυρίσουμε την μπάλα στον τερματοφύλακα και εκείνος να την πιάσει με τα χέρια, χωρίς να καταλογιστεί έμμεσο.

Δεν μετράνε οι σπόντες: Ο συγκεκριμένος κανόνας έβρισκε εφαρμογή σε γήπεδα που περιλάμβαναν τείχους, όπως τα προαύλια σχολείων. Με αυτό τον κανόνα ξεκαθαρίζαμε το κατά πόσο θα μπορούσαμε να ντριμπλάρουμε κάνοντας σπόντες με τον τοίχο.

Στα τρία κόρνερ πέναλτι: Αυτός ο κανόνας αφορούσε την περίπτωση που μια ομάδα έβγαζε την μπάλα τρεις φορές κόρνερ, οι αντίπαλοι χτυπούσαν πέναλτι. 'Αυτό δεν το είχαμε πει από την αρχή': Η ατάκα αυτή λειτουργούσε ως κανόνας πάνω από τους κανόνες. Αν για παράδειγμα δεν είχαμε ξεκαθαρίσει από την αρχή αν θα παίζαμε π.χ. με σπόντα ή χωρίς, μόλις κάποιος έλεγε αυτή την ατάκα έθετε θέμα για τους κανόνες του παιχνιδιού από εκείνη τη στιγμή και μετά. Συνήθως ήταν λόγος για να ξεσπάσει σύρραξη στο γήπεδο.

9 Η 'φάση'

Η συγκεκριμένη λέξη αποτελεί την πιο 'δημιουργική ασάφεια' του ποδοσφαίρου των παιδικών μας χρόνων.

Όταν το παιχνίδι έφτανε χρονικά προς την λήξη του, η ομάδα που καιγόταν να ισοφαρίσει ή να πλησιάσει στο σκορ άρχιζε να φωνάζει 'η φάση'.

Λέγοντας 'η φάση' στην ουσία εννοούσε πως έπρεπε να γίνει ακόμα μια φάση πριν να ολοκληρωθεί το παιχνίδι.

Ποτέ, όμως, δεν είχε διευκρινιστεί με σαφήνεια αν η φάση τελείωνε όταν η μπάλα έβγαине άουτ, πλάγιο, γινόταν φάουλ ή έμπαινε γκολ.

Αυτό είχε ως αποτέλεσμα πολλές φορές η 'φάση' να πλησιάζει σε διάρκεια ολόκληρο το μέχρι τότε παιχνίδι.

Κατά τη διάρκεια της 'φάσης' έχουν μπει τα πιο επικά γκολ, έχουν γίνει οι πιο εντυπωσιακοί πανηγυρισμοί και έχει πέσει το περισσότερο ξύλο στην ιστορία του ποδοσφαίρου της 'αλάνας'.

www.ptokpasidis.gr

10

Τα παιχνίδια

Πέρα από το κλασικό 'διπλό' υπήρχε μια σειρά ποδοσφαιρικών παιχνιδιών που παίζαμε είτε για 'ζέσταμα' είτε γιατί δεν μαζευόμασταν ο απαραίτητος αριθμός ατόμων για "διπλό".

Πασούλες και σουτ: Μέχρι να μαζευτούμε για να αποφασίσουμε τι θα παίξουμε, όσοι είχαν πάει νωρίτερα στο 'γήπεδο' έκαναν πάσες και σούταραν στον τερματοφύλακα. Τόσο απλό!

Μονό ή μονάκι: Στο μονό συνήθως συμμετείχαν 3 ή 5 άτομα. Ένας εναντίον ενός ή δύο εναντίον δύο και ένας τερματοφύλακας. Το παιχνίδι ξεκινούσε με τον τερματοφύλακα να έχει γυρισμένη την πλάτη προς τους παίκτες και να τους πετάει την μπάλα στα τυφλά για λόγους αξιοκρατίας.

Στο μονό έβρισκε εφαρμογή ο κανόνας 'στα τρία κόρνερ πέναλτι'.

Ένας άλλος κανόνας που ίσχυε στο μονό ήταν πως για να μετρήσει ένα γκολ θα έπρεπε η μια ομάδα να έχει περάσει τουλάχιστον έναν από τους αντιπάλους. Ο μοναδικός τρόπος για να μετρήσει το γκολ χωρίς να περάσεις τον αντίπαλό σου ήταν να βάλεις γκολ απευθείας από την επαναφορά του τερματοφύλακα, χωρίς εκείνη να έχει προλάβει να ακουμπήσει στο έδαφος.

Πρωταθλημάκια: Όταν υπήρχαν πολλά άτομα, αλλά βαριόμασταν να παίξουμε διπλό, χωριζόμασταν σε ομάδες των δύο ατόμων και παίζαμε knock-out μονάκια, μέχρι να αναδειχθεί ο πρωταθλητής.

11 ΜΥΘΟΙ

Με την πάροδο των ετών μάλλον έχουμε διαστρεβλώσει όλοι μας μερικά πραγματάκια κι έχουμε αναγάγει μερικούς μύθους σε πραγματικότητα.

Μύθος Νο 1 : Ο χοντρός παίζει πάντα τέρμα

Το μεγαλύτερο – και βαθιά ‘ρατσιστικό’ – ψέμα στα χρονικά του ψεύδους: τέρμα δεν έπαιζε απαραίτητως ο χοντρός της παρέας, αλλά ο πιο άμπαλος της παρέας, αυτός που χρειαζόταν εννιά επαφές για να κοντρολάρει την μπάλα μετά από πάσα στα δύο μέτρα. Ποιος ο λόγος να χαραμίσεις τον ευτραφή συμμαθητή σου βάζοντάς τον κάτω από τα δοκάρια (θα πείτε ότι δεν είχαμε οριζόντιο, αλλά οκ...), αν της ‘μιλούσε’ της μπάλας κι αυτή ανταποκρινόταν;

Τερματοφύλακας ήταν κατά κανόνα αυτός που όταν έπαιζε επιθετικός δε σκόραρε ούτε στο ημίχρονο που όλοι έπιναν νερό κι αυτός συνέχιζε, όταν ξεκινούσε στα χαφ η ομάδα θύμιζε ξέφραγο αμπέλι και κοβόταν στο μισό και στις περιπτώσεις που έκανε τον αμυντικό, δεν ύψωνε stor σε κανέναν, αλλά άφηνε αφύλακτη τη διάβαση προς τα δίχτυα μας.

Εν ολίγοις, εκείνος που με το ποδόσφαιρο ήταν παράλληλες έννοιες και δε θα συναντιούνταν ποτέ. **Ο άμπαλος.**

www.ptokpasidis.gr

Μύθος Νο 2 : Όλοι θέλαμε τους καλύτερους στην ομάδα μας

Αν ήμασταν αρχηγοί και κερδίζαμε στα 'βηματάκια' με αποτέλεσμα να διαλέξουμε πρώτοι, πάντα κοιτούσαμε πώς θα βολέψουμε τον κολλητό μας, ούτως ώστε να μην στραβώσει.

Έτσι, ο Γιώργος οριζόταν αμυντικός, ο Ζάχος στο κέντρο - χαφ, ο Πέτρος επιθετικός - σέντερ φορ και περιμέναμε να σκοράρει για να 'ρθει η ποδοσφαιρική άνοιξη.

Δεν είχαμε αναλυτικές θέσεις στο γήπεδο.

Αν, φυσικά, τύχαινε κάποιος εξ αυτών να είναι και παιχταράς, ακόμα καλύτερα.

Πάνω από τη φιλία, όμως, δεν έμπαινε τίποτα.

Ούτε ο Πελέ.

Μύθος Νο 3 : Ο κάτοχος της μπάλας έκανε ό,τι ήθελε

Εντάξει, ναι:

Αυτός που είχε την μπάλα είχε κάποια πλεονεκτήματα – διάλεγε ίσως ποιος θα παίξει ή δικαιούτο να βάλει τον εαυτό του να παίξει, χωρίς να έχει ταλέντο.

Μέχρι εκεί, όμως: αν άρχιζε μετά από 15-20 λεπτά παιχνιδιού να γίνεται εκνευριστικός και ήθελε να περνάει πάντοτε το δικό του, μεγεθύνοντας μέχρι να γίνουν μπάλες ποδοσφαίρου οι δύο παιδικές μπαλίτσες που κουβαλούσε ο καθένας μας στο εσώρουχό του, τότε έπαιρνε κακήν κακώς πόδι.

Σιγά, λες και τον είχαμε και ανάγκη. Είχαμε πάντοτε τα τενεκεδάκια μας...

Μύθος Νο 4: Το τελευταίο γκολ κερδίζει

Δεν είναι ακριβώς μύθος, αλλά περισσότερο παραποίηση της αλήθειας: κάποιος φώναζε, μετά από 2 ώρες παιχνιδιού – κι αφού τα πόδια μας έτρεμαν – ‘το επόμενο γκολ κερδίζει!’ και τότε όλοι μας σκοτωνόμασταν να σκοράρουμε για να πάρουμε τη νίκη.

Αληθές, αλλά εν μέρει: αυτό συνέβαινε μόνο αν οι ομάδες ήταν ισόπαλες ή τουλάχιστον πολύ κοντά στο σκορ.

Γιατί αν εμείς κερδίζαμε π.χ. με 10-2 και κάποιο ηττοπαθές παιδάκι από τους ‘αντιπάλους’ έλεγε ότι το επόμενο γκολ κερδίζει, τότε κατά πάσα πιθανότητα θα κέρδιζε μια δωρεάν διαμονή στο εφημερεύον νοσοκομείο της πόλης.

Μύθος Νο 5: Παίζαμε όσο θέλαμε και το ματς τελείωνε μόνο όταν κουραζόμασταν

Κανείς δεν αντιλέγει: είναι ωραία αίσθηση.

Μαζεύεις τους νεότερους- τα παιδιά της γενιάς του Facebook, του Instagram και του Snapchat που για να πάρουν τα μάτια τους από το κινητό τους απαιτείται προεδρικό διάταγμα – γύρω από τη φωτιά και τους λες σαν σοφός γέροντας την ιστορία σου: ‘Βρε, παιδιά είστε εσείς; Να καίτε τα μάτια σας πάνω από τα κινητά και να μη βγαίνετε καθόλου έξω; Έπρεπε να ζείτε στη δική μου την εποχή, τότε που πηγαίναμε και παίζαμε μπαλίτσα με τους φίλους μας στην αλάνα.

Ξεκινούσαμε το πρωί και μέχρι να δύσει ο ήλιος εκεί, να κλοτσάμε και να μας κλοτσάνε. Με κάθε τάκλιν γινόμασταν όλο και περισσότερο άντρες, κάθε γκολ μας έφερνε πιο κοντά στην αθανασία και λεπτό με το λεπτό δενόμασταν ολοένα και περισσότερο με τ’ αδέρφια μας, όπως αποκαλούσαμε τότε τους συμπαίκτες μας.

Κανείς δε μας έλεγε και ποτέ δεν σταματούσαμε τον αγώνα αν δεν το θέλαμε εμείς...’

Κόψε κάτι, μεγάλε.

www.ptokpasidis.gr

Ανδρική εκδοχή της Μάρθας Κλάψας:

Πόσες φορές κάνα μισάωρο αφότου είχε ξεκινήσει το παιχνίδι είχε έρθει σε έξαλλη κατάσταση η μαμά του Κωστάκη με τα ρόλεξ στο κεφάλι και τον κατσάδιαζε γιατί δεν έκανε τις ασκήσεις στ' αγγλικά;

Και ο Κωστάκης έφευγε και πήγαινε μαζί και ο ξάδερφός του, ο Τασούλης γιατί φοβόταν πως θ' ανακαλύψει και η δική του μαμά ότι από το 'to be' είχε γράψει μόνο 'I am' και 'you is' και φοβόταν ότι έχει κάνει λάθος;

Και κάποιοι επειδή δεν τα έμαθαν καλά τα αγγλικά, – έμαθαν μόνο το 'do you' – λόγω της μπάλας, του το κόλλησαν το παρατσούκλι και τώρα είναι και προπονητής στην Εθνική Ελλάδας Γυναικών.

Συγγνώμη φίλε μου. Αντώνη.

Πρέπει να τα λέμε και αυτά.

Και μετά μέναμε τρεις και ο κούκος, με τον κούκο να μη θέλει να παίξει μπάλα;

Τι γινόταν τότε;

Όχι, λοιπόν, δεν παίζαμε πάντοτε 6 και 8 ώρες όπως λέμε τώρα που μεγαλώσαμε για να διαιωνίσουμε τον μύθο.

Αλλά να, ήτανε η αλάνα. Ό,τι καλύτερο μας συνέβη ποτέ.

Μακάρι να γύριζε ο χρόνος πίσω.

Λίγες υπερβολές συγχωρούνται.

Έτσι δεν είναι;

Τοκπασίδης Παναγιώτης
Προπονητής Ποδοσφαίρου UEFA A'